

Let it enfold you

Either peace or happiness,
let it enfold you

when I was a young man
I felt these things were
dumb, unsophisticated.
I had bad blood, a twisted
mind, a precarious
upbringing.

I was hard as granite, I
leered at the
sun.
I trusted no man and
especially no
woman.

I was living a hell in
small rooms, I broke
things, smashed things,
walked through glass,
cursed.
I challenged everything,
was continually being
evicted, jailed, in and
out of fights, in and out
of my mind.
women were something
to screw and rail
at, I had no male
friends,

I changed jobs and
cities, I hated holidays,
babies, history,
newspapers, museums,
grandmothers,
marriage, movies,
spiders, garbagemen,
english accents, spain,
france, italy, walnuts and
the color
orange.
algebra angred me,
opera sickened me,
charlie chaplin was a
fake
and flowers were for
pansies.

peace and happiness to me
were signs of
inferiority,
tenants of the weak
and
addled
mind.

Laat ze je omarmen

Gemoedsrust of geluk,
laat ze je omarmen

toen ik een jonge man was
vond ik die dingen
dom en kinderachtig.
ik deugde niet, had een verwrongen
geest, een bedenkelijke
opvoeding.

ik was hard als graniet, ik
loerde naar de
zon.
Ik vertrouwde geen mens en
in het bijzonder geen
vrouw.

mijn leven was een hel in
kleine kamers, ik brak
dingen, trapte ze in elkaar,
liep door glas,
vloekte.
Ik daagde alles uit,
werd voortdurend buitengegoid,
opgesloten, was al dan niet verwickeld
in gevechten, buiten
mezelf of niet.
vrouwen waren iets
om te neuken of tegen
te schelden, ik had geen
mannelijke vrienden,

ik veranderde van job en
van stad, ik haatte feestdagen,
baby's, geschiedenis,
kranten, musea,
grootmoeders
het huwelijk, films,
spinnen, vuilnismannen,
engelse accenten, spanje,
frankrijk, italië, okkernoten
en de kleur
oranje.
ik werd boos van algebra,
ik werd ziek van opera,
charlie chaplin was
nep
en bloemen waren voor
jeanetten.

gemoedsrust en geluk waren voor mij
tekenen van
minderwaardigheid,
huurders van de zwakke
en
verslaafde
geest.

but as I went on with
my alley fights,
my suicidal years,
my passage through
any number of
women-it gradually
began to occur to
me
that I wasn't different

from the
others, I was the same,

they were all fulsome
with hatred,
glossed over with petty
grievances,
the men I fought in
alleys had hearts of stone.
everybody was nudging,
inching, cheating for
some insignificant
advantage,
the lie was the
weapon and the
plot was
empty,
darkness was the
dictator.

cautiously, I allowed
myself to feel good
at times.
I found moments of
peace in cheap
rooms
just staring at the
knobs of some
dresser
or listening to the
rain in the
dark.
the less I needed
the better I
felt.

maybe the other life had worn me
down.
I no longer found
glamour
in topping somebody
in conversation.
or in mounting the
body of some poor
drunken female
whose life had
slipped away into
sorrow.

maar terwijl ik doorging met
mijn straatgevechten,
mijn zelfmoordjaren,
terwijl ik
hele reeksen
vrouwen afwerkte – begon het
me geleidelijk
te dagen
dat ik niet anders was

dan de
anderen, ik was als hen,

ze waren allemaal vervuld
van haat,
verlakt met kleinzielige
grievens,
de mannen die ik op straat
bevocht hadden een hart van steen.
iedereen duwde
en trok, bedroog voor
een onbeduidend
voordeel,
de leugen was het
wapen en het was
allemaal
zinloos,
duisternis was de
dictator.

voorzichtig stond ik
me toe om me af en toe
goed te voelen.
Ik vond soms
rust in goedkope
kamers
terwijl ik lag te kijken
naar de knoppen
van een dressoir
of lag te luisteren naar
de regen in het
donker.
hoe minder ik nodig had
hoe beter ik
me voelde.

misschien had dat andere leven
mijn weerstand gebroken.
Het gaf me geen
kick meer
om iemand te overtroeven
in een discussie.
of om een of andere
dronken vrouw
te bestijgen
wier leven
verglede was
in ellende.

<p>I could never accept life as it was, i could never gobble down all its poisons but there were parts, tenuous magic parts open for the asking.</p> <p>I re formulated I don't know when, date, time, all that but the change occurred. something in me relaxed, smoothed out. i no longer had to prove that I was a man,</p> <p>I didn't have to prove anything.</p> <p>I began to see things: coffee cups lined up behind a counter in a cafe. or a dog walking along a sidewalk. or the way the mouse on my dresser top stopped there with its body, its ears, its nose, it was fixed, a bit of life caught within itself and its eyes looked at me and they were beautiful. then- it was gone.</p> <p>I began to feel good, I began to feel good in the worst situations and there were plenty of those. like say, the boss behind his desk, he is going to have to fire me.</p> <p>I've missed too many days.</p>	<p>ik kon het leven niet accepteren zoals het was, ik kon niet al zijn vergif slikken maar er waren stukjes, vage magische stukjes die voor het grijpen lagen</p> <p>ik herformuleerde, ik weet niet wanneer, datum, uur en dat soort dingen maar de verandering vond plaats. iets in mij ontspande, werd gladgestreken. ik moest niet langer bewijzen dat ik een man was</p> <p>ik had niets meer te bewijzen</p> <p>ik begon dingen te zien: koffiekoppen op een rijtje achter de toog in een café. of een hond die over het trottoir liep. of de manier waarop een muis op mijn kaptafel stopte met zijn lichaam, zijn oortjes, zijn neus, hij leek bevroren, een stukje leven gevangen in zichzelf en zijn oogjes keken naar me en ze waren mooi. en dan – was hij weg.</p> <p>ik begon me goed te voelen, ik begon me goed te voelen in de rotste omstandigheden en daar waren er veel van. zoals bijvoorbeeld de baas achter zijn bureau, hij zal mij moeten ontslaan</p> <p>ik ben te veel dagen afwezig geweest</p>
---	---

<p>he is dressed in a suit, necktie, glasses, he says, 'I am going to have to let you go'</p> <p>'it's all right' I tell him.</p> <p>He must do what he must do, he has a wife, a house, children, expenses, most probably a girlfriend.</p> <p>I am sorry for him he is caught.</p> <p>I walk onto the blazing sunshine. the whole day is mine temporarily, anyhow.</p> <p>(the whole world is at the throat of the world, everybody feels angry, short-changed, cheated, everybody is despondent, disillusioned)</p> <p>I welcomed shots of peace, tattered shards of happiness.</p> <p>I embraced that stuff like the hottest number, like high heels, breasts, singing, the works.</p> <p>(don't get me wrong, there is such a thing as cockeyed optimism that overlooks all basic problems just for the sake of itself- this is a shield and a sickness.)</p> <p>The knife got near my throat again, I almost turned on the gas again but when the good moments arrived again I didn't fight them off like an alley</p>	<p>hij draagt een pak en das, heeft een bril op, hij zegt, 'ik zal je moeten laten gaan'</p> <p>'dat is oké', zeg ik tegen hem.</p> <p>Hij moet doen wat hem te doen staat, hij heeft een vrouw, een huis, kinderen, kosten, heel waarschijnlijk een minnares.</p> <p>Ik heb medelijden met hem, hij zit vast.</p> <p>Ik loop naar de brandende zon toe ik heb de hele dag voor mij, tijdelijk toch.</p> <p>(de hele wereld heeft de wereld bij de keel, iedereen is boos, bedot, bedrogen, iedereen is moedeloos, gedesillusioneerd)</p> <p>Ik verwelkomde kleine scheutjes gemoedrust, scherfjes van geluk.</p> <p>Ik omarmde die dingen zoals het de meest sexy griet, zoals hoge hakken, borsten, gezang, de hele boel</p> <p>(begrijp me niet verkeerd, er is zoiets als blind optimisme dat alle problemen negeert enkel voor het gemak – dat is een schild en een ziekte.)</p> <p>ik had het mes weer bijna op de keel, ik draaide de gaskraan bijna weer open maar toen de goede momenten terugkwamen bevocht ik ze niet meer als een rivaal</p>
--	--

<p>adversary. I let them take me, I luxuriated in them, I made them welcome home. I even looked into the mirror once having thought myself to be ugly, I now liked what I saw, almost handsome, yes, a bit ripped and ragged, scares, lumps, odd turns, but all in all, not too bad, almost handsome, better at least than some of those movie star faces like the cheeks of a baby's butt.</p> <p>and finally I discovered real feelings of others, unheralded, like lately, like this morning, as I was leaving, for the track, i saw my wife in bed, just the shape of her head there (not forgetting centuries of the living and the dead and the dying, the pyramids, Mozart dead but his music still there in the room, weeds growing, the earth turning, the tote board waiting for me) I saw the shape of my wife's head, she so still, I ached for her life, just being there under the covers.</p> <p>I kissed her in the</p>	<p>in de straat. ik liet me gewillig overweldigen, ik genoot ervan, ik wenste ze welkom thuis. ik keek zelfs in de spiegel vroeger vond ik mijzelf lelijk, nu hield ik van wat ik zag, bijna knap, ja, een beetje ruw en gerafeld, litttekens, knobbels, vreemde bochten, maar al bij al niet zo slecht, bijna knap in elk geval beter dan sommige van die filmstergezichten die eruitzagen als baby- biljetjes.</p> <p>en tenslotte ontdekte ik echte gevoelens van anderen, onaangekondigd, zoals laatst, zoals deze morgen toen ik naar de renbaan ging, ik zag mijn vrouw in bed, alleen de vorm van haar hoofd daar (zonder eeuwen van levenden, doden en stervenden te vergeten, de piramides, Mozart dood maar zijn muziek levend daar in de kamer, terwijl het onkruid groeide, de aarde draaide, het scorebord op me wachtte) ik zag de vorm van het hoofd van mijn vrouw, zo stil, ik smachtte naar haar leven, dat daar gewoon lag onder de lakens</p> <p>ik kuste haar op</p>
--	--

forehead,
got down the stairway,
got outside,
got into my marvelous
car,
fixed the seatbelt,
backed out the
drive.
feeling warm to
the fingertips,
down to my
foot on the gas
pedal,
I entered the world
once
more,
drove down the
hill
past the houses
full and empty
of
people,
I saw the mailman,
honked,
he waved
back
at me.

© Charles Bukowski

het voorhoofd
ging de trap af
ging naar buiten
stapte in mijn geweldige
auto,
deed mijn gordel om,
reed van
de oprit.
ik voelde me warm tot
in mijn vingertoppen
tot in mijn
voeten op het gas-
pedaal,
ik ging de wereld
opnieuw
binnen,
reed de heuvel
af
voorbij de huizen
vol mensen
of
niet,
ik zag de postbode,
toeterde,
hij zwaaide
terug
naar mij.

© Charles Bukowski
translation: Peter Theunynck